

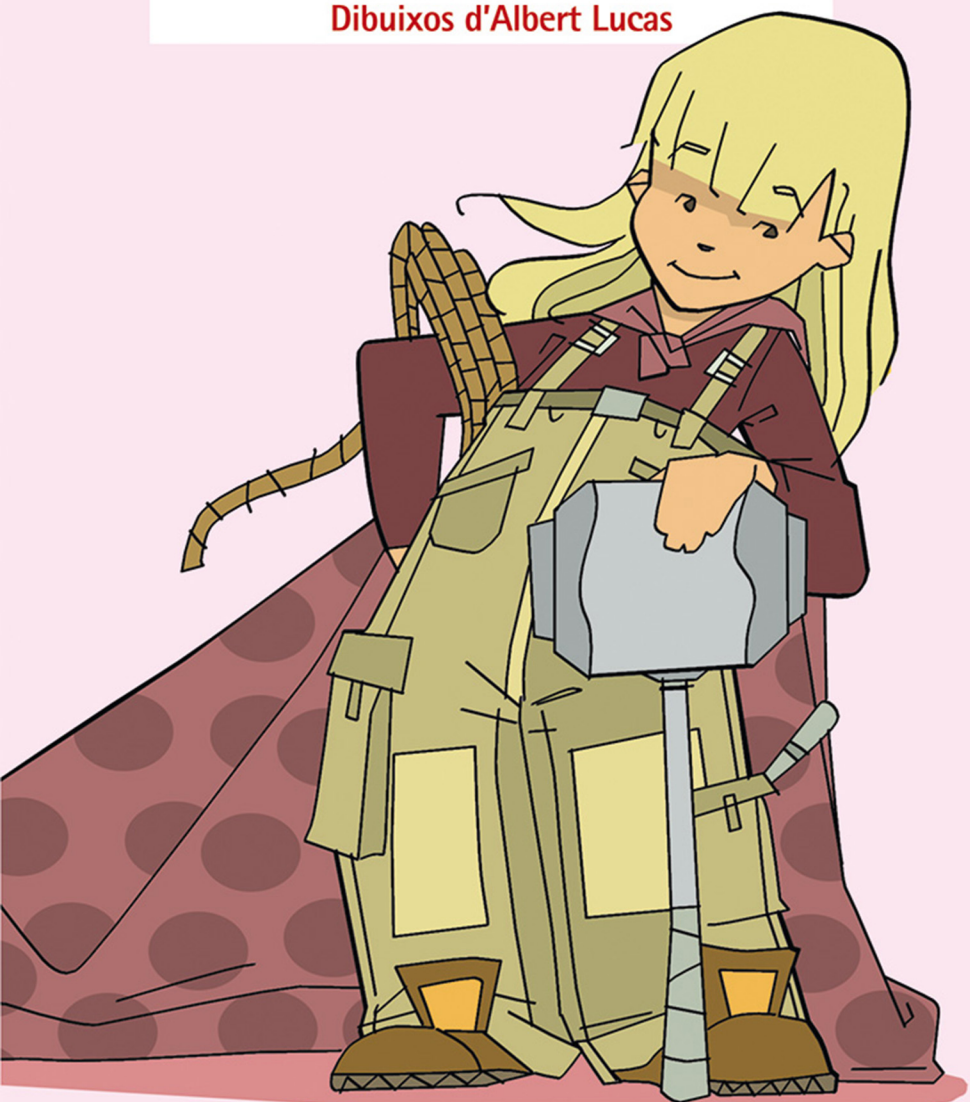
EL MICALET GALÀCTIC

Thora i l'anell de la sort

Pep Castellano

Dibuixos d'Albert Lucas

L'herència de l'alquimista

Si tens paciència, t'ho contaré tot! Des del principi!

No sé amb certesa quan va passar. L'únic que puc dir-te és que va ser una nit d'hivern. Fa molts anys.

El vell alquimista pujava les escales de la casa dels Massapela. Abans d'entrar al saló, on l'estaven esperant, es va acaronar la llarga barba, dubtava si allò que estava a punt de fer era correcte. Finalment, es va decidir i va tocar a la porta.

—Passe! Passe! —li van dir—. Avant!

Va obrir la porta del saló i va entrar. La sort ja havia estat tirada. L'alquimista acabava d'obrir el cercle dels anells.

–Ja estan acabats! –va dir mentre tancava la porta darrere seu.

Li havia costat, havia tardat molt a fer aquelles joies. Serafí fins i tot va pensar que no hi arribarien a temps, que no tindria ocasió de veure-les. Però ho havia aconseguit! Els anys d'espera pagaven la pena.

–Per fi! A veure! A veure! –va dir Serafí Massapela amb impaciència.

Va agafar els dos anells que l'orfebre alquimista havia estat fabricant. Eren pràcticament iguals. Tots dos estaven fets d'or i d'una mescla de metalls i productes que l'artista mantindria sempre en secret. Tots dos tenien un segell amb un símbol. Un trèvol de quatre fulles.

–He pensat que era el més apropiat! –va dir el vell de la barba blanca com justificant-se—. Aquesta herba mítica porta bona sort i... per això me'ls va encarregar, no?

–Sí, sí! Bona pensada! –va dir Serafí Massapela, mentre es posava aquell anell al dit anular de la mà esquerra—. Com funcionen?

–Home! Ben mirat, no podem parlar de funcionament –va dir l'orfebre—. Diguem-ne que els dos anells estan pensats per a estar junts. Ja ho anireu descobrint!

Serafí es va traure l'anell del dit i es va quedar mirant fixament el dibuix del trèvol que hi havia als

dos anells. Efectivament eren pràcticament iguals, però, estaven fets en relleu, l'un en positiu i l'altre en negatiu.

—Són per a fer-los coincidir, no? —va dir mentre alçava la vista per mirar el vell que els havia fabricats.

Però no va rebre cap resposta. L'alquimista que havia contractat ja havia desaparegut. Serafi Masapela estava completament sol en aquell saló.

Va tornar a mirar els anells. Estava segur que estaven pensats per a encaixar l'un amb l'altre.

Ho va provar. Ell tenia raó. Encaixaven perfectament. Ara entenia allò d'estar junts que li havia dit el vell alquimista abans de marxar tan misteriosament.

Va deixar els dos anells damunt de la taula del saló, es va alçar de la cadira i va anar caminant fins a la xemeneia per atiar el foc. Van pujar unes flames fortes que van il·luminar la sala que ja s'estava quedant en penombra.

—A l'hivern es fa de nit de seguida —va pensar—. Quina llàstima!

Era l'aniversari del seu fill. Feia deu anys. Així i tot, Serafi estava trist! Era la primera vegada que ho celebraria sense la seua muller, el primer aniversari des que s'havia quedat viudo. La foscor de la sala li feia entrar ganes de plorar, així és que va voler encendre el llum del saló. Va fer clic a l'interruptor, però no ho va aconseguir.

–Es deuen haver fos els ploms!

Des d'on era, va mirar els anells una altra vegada. La llum del foc reflectia en l'or acabat de brunyir, aquella lluentor feia les joies més desitjables encara. A la vora de la xemeneia penjava una corda. La va estirar. La campaneta de la cambra del majordom va sonar i aquest no va tardar a acudir al saló.

–El senyor em demanava? –va dir mentre obria la porta i feia una discreta reverència a la vegada.

–Sí! Revisa els fusibles! No hi ha llum!

–Ja ho he mirat! Està tot bé! N'hauran tallat el subministrament!

–Ah!

El majordom va fer l'acció de retirar-se.

–Espera! Fes venir el meu fill! –li va dir Serafi Massapela.

El criat es va retirar. Al cap de poc va tornar amb una espelma encesa, acompanyant un xiquet alt i ros. El majordom va anar encenent tots els canelobres del saló. A poc a poc es va anar il·luminant la sala.

–Vosté dirà, pare!

–Passa, fill, passa!

El majordom es va retirar. Serafi va fer seure el seu fill a la vora del foc.

–Xavier! Avui és un dia molt important per a la nostra família!

–Ja! El meu aniversari! Però, em pensava que no anàvem a celebrar-ho. Per allò de la mare... jo ja sé que està molt trist!

–Ja no, fill! Això s'ha acabat! Des d'avui, ens hem encomanat a la sort!

–Ah?!

Va agafar els anells.

–Des d'avui, als Massapela, ens acompanyarà la fortuna!

–Eh?!

–Mentre tinguem els anells, és clar!

En va agafar un i li'l va posar al dit anular de la mà esquerra.

–Aquest és per a tu! Tin-ne cura! No el perdes!

El jove Xavier no entenia res. Son pare va agafar l'altre i se'l va posar també. Mentre ho feia, anava parlant al seu fill.

–M'ha dit, l'alquimista que els ha fabricats, que han d'estar junts! No hem de consentir que se separen. Si jo faltara, fill... Ja sóc vell i... darrerament no em trobe massa bé... Quan jo mora...

–Xe, pare! No diga eixes coses! –el va tallar el xicot–. Vosté encara és jove!

–Xut! Calla! No sóc jove! Et deia que quan jo mora, el meu anell, l'has de guardar molt bé! El regalaràs al primer fill que tingues! Ho entens?

–Però... Pare! Ja li'l regalarà vosté!

–Ha de ser per a ell! Em sents? I el teu anell, haurà de ser per al teu primer nét! Ho has entés?

–Sí, però...

–Xut! Calla! Els anells de la sort passaran de generació en generació. D'avis a néts. Aquesta és la meua herència.

El jove Massapela va voler encaixar els anells, com ho havia fet son pare feia una estona. Ara, però, amb els anells als dits dels amos, la cosa va canviar. Tal com els anaven acostant l'un a l'altre, anaven notant una força que els atreia, com un imant, però molt poderós. L'atracció era tan forta que no podien separar-los. Quan van fer força per intentar-ho, els dos anells es van il·luminar. A fora de la casa es va posar a tronar i a llampegar i, en un tres i no res, plovia a bots i barrals. Xavier Massapela va notar un formigueig a les cames que li anava pujant per tot el cos fins al cap. Li va posar els pèls de punta. Va notar com a son pare li passava el mateix. Aleshores una força molt potent els va repel·lir i els va tirar tots dos de cul.

Al vell Serafí i al jove Xavier, els feien mal tots els ossos, estaven molt cansats, se sentien com si els hagueren apallissat. Tardarien a repetir aquella experiència d'ajuntar els anells, havia sigut molt dura.

–Ho sent! –va dir el jove Xavier preocupat per son pare–. No hauria d'haver acostat tant el meu anell...

–Tranquil! –li va contestar son pare–. A mi m’ha agradat molt!, però molt, molt!

El vell Serafí tenia una sensació realment plaent. Estranya, però agradable i dolça. No s’havia trobat mai tan a prop del seu fill. Per primera vegada, l’havia sentit amb ell, havia notat que estaven junts!

A Serafí li va venir una son profunda que no podia controlar. Es va traure l’anell i li’l va lliurar al fill.

–Recorda! –li va dir–. És per al meu nét! Per al dia que complisca deu anys!

Després es va quedar adormit plàcidament escoltant la pluja.

–Pare! Pare!

Ja no es va despertar.

Al poble de Vilapau ningú no va entendre com podia tronar i llampegar aquella nit d’aquella manera si, de vesprada, el cel estava completament ras. Era ben estrany com, en un moment, s’havien aplegat al poble tots els núvols del món.

–Quina sort! –va dir algú–. Tanta falta com feia la pluja!

Va estar plovent tota la nit.